

Crònica

Sessió inaugural del cicle de col·loquis de la SCHCT

Per Júlia Massó

8 de novembre del 2019, Barcelona. Arribo d'hora i entro a la Sala Pi i Sunyer, de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC). S'hi celebra la sessió inaugural del programa de col·loquis de la Societat Catalana d'Història de la Ciència i Tècnica (SCHCT) del curs 2019/2020.

Comença a entrar el públic, però es queda al claustre concentrat en petits grups davant de la porta de la sala, xerrant en un ambient distès i de manera informal. Com si fos un pacte secret, a les 19:15, tothom decideix entrar, agafar uns dels tríptics que resumeixen totes les activitats del curs i buscar un lloc per seure. Sense més dilació, Alfons Zarzoso, president de la Societat, ens dona la benvinguda i introdueix el cicle de col·loquis i les novetats de la Societat. Seguidament, dona la paraula a Ignacio Suay, coordinador de la comissió de col·loquis, que a través d'un vídeo gravat prèviament, ens presenta les diferents activitats que es realitzaran aquest curs 2019/2020 emfatitzant la seva diversitat temàtica, disciplinària i cronològica, claus per apropar-se a un públic ben extens.



Fotografia 1. Presentació del cicle a càrrec de l'Alfons Zarzoso i tríptic on s'hi troben les diferents activitats del curs 2019/2020.

Entren en escena Celia Marin i Itziar Gonzalez, dues arquitectes i expertes en història urbana, amb un cabal d'experiències i coneixement molt amplis. La idea és que el públic conversi i dialogui amb elles sobre els punts de contacte entre ciutat, patrimoni i ciència. És la Itziar la primera que reflexiona sobre els reptes i desafiaments que planteja la unió d'aquests tres conceptes. Per ella, un dels punts d'intersecció entre aquests tres elements és la cooperació en el temps i en l'espai de diferents i múltiples actors.

Aquesta reflexió és el tret de sortida sobre la qual es comença a construir el debat. Tant la Itziar i la Celia remarquen la gran importància i necessitat d'un context, sobretot històric, per un arquitecte i com moltes vegades, es desestima per falta de

temps, recursos econòmics i fins i tot, per falta d'aquest coneixement cooperatiu i pensament crític.

Amb les intervencions del públic, s'exemplifica la problemàtica reflectida en el diàleg, com el parc de la Ciutadella, les Rambles... on aquesta cooperació no existeix i s'acaba donant més protagonisme a un turisme extractiu que aclapara i comporta canvis decisius en matèria d'habitatge, de fluxos de les poblacions o de contaminació atmosfèrica.

Per començar a transformar i re-significar la ciutat proposen "problematitzar" i analitzar de manera crítica com es construeixen tant aquestes imatges urbanes com també la necessària implicació de tots els agents socials que aportin i donin valor a un coneixement comú. I el primer pas és organitzar sessions de diàleg, debats... donant visibilitat a aquestes mirades alternatives.

La desunió dels diferents actors (figures polítiques, persones del barri, arquitectes, inversors...) fa que existeixi una història urbana individual aïllada i una falta de cooperació i globalització contextualitzada. En aquest context doncs, destaca la importància de la història de la ciència, una disciplina cada vegada més especialitzada alhora que busca reflectir sobre el present a partir de la recerca del passat dialogant amb altres disciplines, públics i sectors socials. La sessió inaugural va aportar una nova visió sobre la necessitat de fer una història urbana de la ciència a la ciutat de Barcelona, que serà ampliada als col·loquis, rutes i exposicions que la SCHCT ha organitzat als mesos vinents.

El debat podria haver continuat hores i hores. Ja ho diuen, Roma no es va construir en un dia. Queda molta feina per fer però entre el públic, s'hi respira una sensació d'esperança i es noten, sobretot, aquestes ganes per transformar la ciutat en un espai viu i comú. De fet, aquest mateix debat és una primera iniciativa per emplaçar amb les persones interessades en aquests estudis, recerques i rescat, tant de la SCHCT, com de l'Institut Cartogràfic de la Revolta, SOS Monument o l'associacionisme de la FAVB en aquest objectiu i procés de reflexió.



Fotografia 2. Conversa amb Itziar Gonzalez i Celia Marin i les intervencions i reflexions del públic.

Abans del pica-pica, Miquel Muñiz i el seu violí toquen magistralment les peces *Adagio i fuga*, *1a Sonata* de J.S. Bach i *Caprici XXIII* de N.Paganini. Durant 15 minuts, aquella sala que feia res era plena de veus i reflexions, ara només l'ocupaven notes musicals i un silenci d'admiració.



Fotografia 3. Actuació musical a càrrec de Miquel Muñiz.

Finalment, entre canapès i converses informals, es clausura la sessió inaugural del cicle de col·loquis de la SCHCT. No obstant, aquest curs no ha fet més que començar, ens veiem en pròximes sessions per continuar aprenent, dialogant i transformant la nostra ciutat.



Fotografia 4. Pica-Pica final i clausura de l'acte.